

Nå kommer ikke svenskene for å gå i fjellet, eller for å nyte ensomheten ved Rien — nei, de kommer for å fiske. Selv om ikke fisken biter så villig som før om årene, så er svenskene ute på sjøen nesten hele døgnet. En liten røye på kroken er nok til at de fleste er fornøyd med den lange turen til Rien.

Ennå er strendene rundt Rien så og si fri for hytter, når man ser bort fra den nordre enden av sjøen. Dette at det er så få hytter gir en tross alt en deilig følelse av avstressende ensomhet. Det går an å bevege seg uten å bli iaktatt som uvedkommende for hvert skritt en tar.

Nåja, glem det med hyttene. Med kano er det lett å svinge unna andre mennesker på Rien — og andre steder for den saks skyld. Men når De en gang legger turen om Ridalen, sving for all del ikke unna Råvollen. Hanna er gjestfriheten selv, og har mye rart å fortelle om fra sin tid som gårdkone på en av sivilisasjonens utposter.

Dra kanoen på land i en lun vik, slå opp teltet, kok kaffe — og nyt ensomheten. Som her ved Rien.

Erling Sjog.

Og Hanna kan det med å koke kaffe på den gamle vedkomfyren, og å servere rømme-stekt ørret. Den var virkelig en opplevelse.

Skulle ikke noen andre få lyst til å begi seg på ferd ut i naturen ved hjelp av kano, tar vi gjerne turen opp igjen — uten å møte andre enn oss selv. Hvis De allikevel faller for fristelsen — glem ikke flytevest.

Med kano langs Femunden

PER ØYSTEIN JEVNE

Kanotur på Femunden er så langt i fra noe nytt. Denne innsjøen ser ut til å ha hatt en viss tiltrekning på kanopadlere i en årrekke, noe som forøvrig ble bekreftet gjennom historier av mere eller mindre hårreisende art, fortalt av beboere langs vannet. Kollega Finn Åldstedt og undertegnede la i juli ut på en ferd langs Femunden i selvbygget plastkano, en ferd som av mange — og til dels med rette — ble karakterisert som hasardiøs. Det må dessverre innrømmes at vårt kjennskap til padling var lik null, og de første urytmiske prøvetak ble tatt i det kanoen ble sjøsatt på Femunden en vindfull dag i midten av juli. En bekjent av oss hadde fortalt hvordan vi helst skulle sitte i kanoen, med baken mot toftene og bena stukket innunder, men dette viste seg å bli en altfor rank last for fartøyet, så den første dagen langs med Femunden ble temmelig nervepirrende. Da vi etter omkring fire timers nervøs padling mot Røa endelig kom oss igjennom de karakteristiske «brenningene» der elvestrømmen møter sjøen, hadde kollega Åldstedt fått senestreck og lamelse fra hoften og ned og måtte således hjelpes i land.

Det blåste friskt da vi la ut fra Søndervika første dag, og en paraply som ble tatt i bruk som seil, kunne etter noen få vindkast hverken nyttiggjøres som seil eller paraply mere. Femunden er 62 km lang og var tidligere landets nest største innsjø, men etter Røssvatnets oppdemming, ligger den på tredje plass. Vi padlet til Røa første dag, der vi slo leir. En finere fiskeelv enn Røa går det nok lenge før vi kommer over igjen. Riktignok fikk vi ikke fisk, til det var været for kaldt. Natttemperaturen var nede i 3 grader. Men

elven er uten tvil en idéell fiskeplass med sine mange kulper og stryk. To dager ble vi her, nærmest omringet av utenlandske fiskere. Hollendere og franskmenn og noen svensker utgjorde hovedklientellet langs Røa. Et stykke oppe i elven fant vi restene etter en splitter ny og splintret plastkano, noen dumdristige sjeler hadde et par dager tidligere forsøkt seg på de grunne strykene, med det resultat at de mistet det meste av sitt utstyr.

Vi la etter et par dager ved Røa ut mot nytt mål, Femundshytten gård på vestsiden. Turen over gikk fint, og vi ble vel mottatt på denne ensomme fjellgården, hvor de ennå ikke har fått elektrisk kraft. Der fikk vi både rømme og rom, gjestfriheten var stor. Fjellbonde Klas Femundshytten har i lang tid hatt planer om å sette i stand en del rom på gården for turister, man har stadig besøk av fotturister som spør etter en seng for natten. Det var fremdeles kaldt i været, og kanopadlerne var glade for å kunne slippe teltslagning for en natt.

Elven Røa på grensen mot Hedmark er en av de mange gode fiskeplasser langs Femunden og vår nye nasjonalpark.

Finn Aldstedt

Den vesle fjellgården Femundshytten tar gjerne i mot turister, og planene for en mere organisert innkvartering på gården er på tale.

Finn Aldstedt

Det er ikke så helt trygt å padle på kryss og tvers langs Femunden. Vi merket det tydelig. Ganske raskt kunne det blåse opp, og bølgene slo av og til opp i kanoen. Det ble således ikke særlig mye tid til å beundre det herlige landskapet langs Femunden, med tykk skog på østsiden og tynt bevokste fjellskrånninger mot vest. Men turen gikk videre sydover, helt nede i Elgå havnet vi til slutt. Som nevnt, været viste seg ikke fra sin beste side, men selv kalde netter og regnfulle dager maktet ikke å ødelegge turen. Det er på en måte både befriende, avslappende og styrkegivende å kunne komme seg vekk fra ekshaust og blinkende trafikklys, skrivemaskin og telefon noen dager. Vår konklusjon på turen ble at en kanotur er slett ikke å forakte. Det samme kan sies om Femunden.